

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Jacobi Sadoleti Card. Et Episcopi Carpentoractensis Viri
Disertissimi, Opera quæ exstant omnia**

Sadoleto, Jacopo

[Francofurti], 1607

XI. Iacob. Sadoletvs S.R.E. Card. Isidoro Clario abbati, S.P.D.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-69244](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-69244)

per adhuc mihi latuisse visum est, in conspectum hominum la-
 cemque proferre: si id tamen sum assecutus. Quod iam non meum
 sed aliorum erit iudicium: & imprimis tuum, Isidore charissimum
 comitumque tuorum vna Luciani & Chrylostomi: quos ego non
 non certandi studio, sed animo cognoscendi, amice & ingenia
 mea scripta lecturos. Habes igitur librum, in quo legendo qua-
 dam a te peto: primum, vt attento animo cum perlegas, de qua
 tota materia non antequam statuas, quam illa tibi bene per-
 cepta & cognita fuerit: habet enim (vt opinor) subtiliores non-
 nullas consideraciones. Deinde, vt cum legeris, remque cum fa-
 miliaribus tuis communicaueris, si qua offendas in eo, quae ap-
 te videatur a Catholica fide discrepare, mihi antequam nunties, qua-
 cuique notum facias: vt possim, id quod maxime opto, non so-
 lum probus esse ecclesiae filius: sed etiam videri. Equidem labi-
 rari, & adnixus sum: omniaque circumspexi, ne imprudens in-
 derem in sententias reprehensione dignas. Nam de industria in-
 eas incurrere perquam impium est: neque id vnquam sinat me
 Deus. Inscium autem & oscitantem labi aliquando, & errare, est
 humanum. Sed tamen, vt admonitu beneuolentiorum error thiam
 tollatur: quo ego mediisfidius sum animo, vt & auditurus sum li-
 benter errores meos, & illos studiosè emendaturus ac correde-
 rus. In quo mi Isidore tuam imprimis operam beneuolentiam-
 que requiro. Si ergo erit quippiam eiusmodi, me quam primum
 certiotem facies: reliquos celabis: donec tibi a me fuerit respon-
 sum. Cum reliquos dico, tuos comites excipio: quorum ego per-
 multum, & confido probitati, & tribuo doctrinae. Sin autem
 nihil fuerit quod Christianae pietati sit aduersarium: erunt autem
 aliqua, quae disputationibus trahi in diuersam partem posse vi-
 deantur: his posthabitis atque neglectis, librum communicabis
 quibus cum voles. Nam certe res ipsa & veritas se ipsam curabit.
 Aut si quid erit fortasse, quod nequeat defendi: caritas mei
 ingenij accusabitur, non in Deum fides: quorum primum tole-
 rabilius est, alterum ferri nullo modo potest. In conferendo
 etiam & communicando, rogo te vt habeas potissimum Ambro-
 sium Catharinum: omniaque ita agas & tractes, vt tua in me be-
 neuolentia, & mea erga te mutua postulat. Quanti momenti sit,
 & quantum opere conducatur hominibus Christianis, cognoscere hoc
 originis peccatum, qua in re consistat, & ad fidei nostrae mysteria
 intelligenda quam habeat vim, discerem pluribus, nisi te opti-
 me id nosse scirem: quamobrem supersedebo hac parte oratio-
 nis. Tantum te orabo atque obsecro, vt suscipias hunc laborem
 non inuitus, mei honoris causa: tuamque solitam humanitatem
 & beneuolentiam saepe mihi perspectam, in hac re potissimum
 exhibeas mihi & praestes: quod ego summum a te officium, &

peccatum animi amicissimi sum habiturus. De prædestinatione
quid statim, & quam cum Luciano mea mens consentiat, ex
hoc quoque libro poteris habere compertum. Vale. Romæ,
XVII. Calend. Febr. M. D. XLVI.

XII.

IACOB. SADOLET. S. R. E. CARD. NI-
colao Peirellio, S. P. D.

Pater ad me scribit, in eo obeundo munere, quod rogatu
meo suscepisti: te & Carpenteractensibus civibus vsq; eo fa-
mulari, ut in sacris illis concionibus, quas ad populum habes,
ut religiois studium ardentius, nec rerum copia vberior, nec
orationis subtilitas maior desiderari posse videatur. Itaq; admi-
rationem ad te audiendum hominum cuiusq; generis, ætatis, ordi-
nis, concentum fieri, ut profus nunquam istæ quisquam maiore
honorem vel frequentia, vel admiratione, eius generis concio-
nem habuerit. Quod mihi quidem, qui præstantissimum inge-
nium tuum, pari vitæ integritate ac pietate coniunctum, istic
cum esse, facillè perspexi, minimè mirum visum est. Non pos-
sum tamen facillè verbis consequi, quam id gratum mihi & iu-
cundum acciderit. Nihil enim vehementius studeo atque opto,
quam illos homines, quos fidei meæ commisos, paterno planè
amore prosequor, his tam turbulentis temporibus, quibus mul-
tos exoptate a vera religione abducuntur, in recta erga Deum fide
et officio manere. Itaque cum tu ad eos continendos, tam
fidem, tamque egregiam operam mihi absenti naues, incredi-
bilis quædam voluptate afficiat necesse est. Tibi verò eo nomine
tantum debere me intelligo, quantum equidem vix posse vn-
quam videri persolvere. Sed tamen, & is primùm, qui pias ho-
minum actiones cælestibus præmiis remuneratur Deus, cui tu
in primis deservis, tam præclari officij tui amplissimam tibi mer-
cedem reddet: & ipse non desistam, quin tibi pro tantis tuis in-
me, meosque civis meritis, aliquam aliquando gratiam refe-
ram. Tu ut civitati isti pergas rectam, quemadmodum facis, sa-
lam & immortalitatis viam ostendere: meque apud Deum præ-
cationibus tuis inues, ut mihi ad Ecclesiam meam regendam
redire illius benignitate contingat, abs te vehe-
menter peto. Vale mi Peirelli. Romæ,
M. D. XLVI.

IAC.